

maaske et ganske uberettiget Forlangende, at Kommissionen allerede skulde være færdig efter den Opgaves Størrelse, der paahviler den, men jeg maa dog i saa Henseende gøre den ganske korte Bemærkning, at den Tid, hvori den har siddet, er længere end den Tid, en Officer behøver for at gennemgaa samtlige Klasser i Officersskolen, og man har dog ikke ventet, at alle Medlemmerne af Kommissionen skulde uddanne sig til Hærførere og Hærororganisatorer. Man kunde ogsaa drage en Sammenligning med den kendte Kommission af 1866, som havde en endnu langt vanskeligere og endnu mere omfattende Opgave, en Opgave, som var saa meget vanskeligere, fordi hele Landet var sønderlemmet og brudt og dets finansielle Forhold aldeles uoverskuelige. Denne Kommission endte dog sit Arbejde paa 9 Maaneder. Det er vist en Maalestok, som man med mere eller mindre Ret har Tendens til at anvende som Norm.

Lovforslaget kan saaledes kun betragtes som en Nødhjælp, og ud fra det Synspunkt er det ogsaa i mange Henseender en udmærket Nødhjælp, men om det ganske er, hvad man kunde ønske, kunde maaske være tvivlsomt, ligeledes, om Forslaget netop hjælper, hvor der trænges mest. I den Henseende har jeg navnlig studset over, at selve Bemærkningerne kræve mere end det, der er udformet i Lovforslaget. Den højtærede Forsvarsminister har allerede fremført noget af det, jeg vilde nævne, men hvad Officianterne angaar, vil jeg gerne have Lov til at betone, at, naar det paabydes, at det fortrinsvis skal være ældre veltjente Underofficerer, er dette aldeles nødvendigt af saglige Grunde for de fleste Stillingers Vedkommende. De fleste Stillinger, saaledes som Skrivere, Tegnere, Arkivarer, Bogholdere osv., kræve nemlig for at udføre tilstrækkeligt paalideligt et saa indgaaende Kendskab til de paagældende Vaabenarters Tjenestegang, Materiel i alle Detailler, at de egentlig ikke kunne besørge tilfredsstillende af nogen, der ikke har tjent længere Tid i det paagældende Vaaben som Underofficer. Og dertil kræves ganske sikkert ogsaa i en særlig Udstrækning Nøjagtighed, Paapasselighed og en ikke saa ganske lille Grad af Intelligens. Disse sidste Egenskaber kunne ogsaa findes andre Steder, men de saglige Kundskaber findes ikke let andre Steder. Det er en endnu stærkere Grund til at følge den højtærede Forsvarsminister, men der synes jeg, at Lovfor-

slaget ikke drager Konsekvensen af de Bemærkninger, der begrunde det. Thi naar Officianterne hidtil paa yngste Lønning have haft 1556 Kr. med Dyrtidstillæg, og de yngste Oversergenter efter Underofficerslønningssloven af 14. Februar 1902 kunne komme op paa 1568 Kr., er det jo et meget stærkt Misforhold. Og naar den ældste Stabssergent kommer op paa 2,800 Kr., medens en Officiant begynder med 2,000 Kr. efter det ny Forslag, er det neppe ganske tilsvarende, særlig i Betragtning af, at det gøres gældende i Bemærkningerne, at der skal paalægges Officianterne særlige Byrder i Retning af Enkeforsørgelse og lignende, hvad der ikke paalægges Underofficerer, men ellers kun Officerer. Det forekommer mig, at Lovforslaget her ikke gaar saa langt, som Bemærkningerne antyde. Man skulde snarere stille de yngste Officianter noget bedre end de ældste Stabssergenter, men de ere tværtimod blevne noget ringere stillede. — Hvad en særlig Officiant, Probermesteren, angaar, er der i Bemærkningerne anført gode Grunde til at forhøje hans Løn. Men jeg forstaar saa ikke, hvorfor hans Løn foreslaas forhøjet med 200 Kr. mindre end de andre Officianters Forhøjelse. Han faar kun en Forhøjelse af 400 Kr., medens de andre faa 600 Kr.

Intendanternes Lønstilling har været særdeles uheldig, særlig i Betragtning af de betydelige Pengemidler, der betros dem. Det er ligefrem et Vidunder, at det er gaaet saa godt hidtil. Men ganske særlig fordærveligt har Loven af 22. Marts 1897 virket for dem. Den har ved Organisationen forøget deres Antal, men den har faktisk nedsat Lønningsforholdene i det hele, ja, for en Del af dem har den nedsat Lønningerne ganske direkte.

Hvad nu Officererne angaar, kan ingen nægte, at Premierløjtnanterne, i hvert Tilfælde de ældre af dem, i høj Grad trænge til en Lønningsforbedring. Det ses ganske særlig klart — det kommer i Tilslutning til, hvad jeg bemærkede først i mit Foredrag —, at efter Organisationsloven af 1880 bliver der en Forringelse i Avancementet. Som jeg udtalte, og som Bemærkningerne til Lovforslaget udtrykkelig fremhæve, er Virkningen af Omordningen i 1880 saaledes, at medens Premierløjtnanter før tjente gennemsnitlig i 10 Aar, inden de bleve Kaptajner, kom de nu til at tjene i 17 Aar. Pekuniært set betyder det saa meget, at Gennemsnitslønnen i de første 17 Aar nu er omtrent 500 Kr. lavere om Aaret, end den var tidligere efter Løn-